

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.339 /2023/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (felperesi képviselő címe, eljár: felperesi képviselő szakszervezeti tisztségviselő)
Az alperes:	alperes (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője jogi előadó
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszony
A fellebbezést benyújtó fél:	az alperes (7., 9. sorszámok alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	város 1 Törvényszék 103.K.700.160/2023/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2004. július 1-jétől az alperes hivatásos állományának tagja járőrvezető beosztásban, a 2015. július 1. napjától 2017. március 28. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) – az általános város 1 szolgálati helyétől eltérően – a szolgálati helyen határmenti feladatellátás keretében készenléti szolgálatot teljesített, melyre tekintettel készenléti pótlékban részesült. A felperes szolgálati panaszát – melyben a perbeli időszak tekintetében a készenléti pótlék helyett túlszolgálatért járó ellentételezést (illetménykülönbözetet) igényelt – az alperes elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes pontosított keresetében az alperesnek a már megfizetett készenléti pótlék és a túlszolgálatra járó távolléti díj különbözetéből adódó 1.573.763 forint illetménykülönbözet és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte.

Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 5. §-ára, 6. § (1) bekezdésére, 102. §-103. §-aira, 139. §-ára, 141. §-ára, 350. § (4) bekezdésére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. §, 51. §-aira, a Magyar Köztársaság Rendőrségének Csapatszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 11/1998. (IV. 23.) ORFK utasítás rendelkezéseire, a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88/EK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 2. cikk. 1. és 2. pontjaira, valamint az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére és a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 301.§ alapította.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte.

A mintaper

[4] A jogelőd elsőfokú bíróság az 1.K.27.718/2018/7. számú végzésével eljárását a 7.K.27.748/2018. számú mintaper befejezéséig felfüggesztette. A Kúria, mint másodfokú bíróság a Kf.VIII.40.348/2021/9. számú jogerős ítéletével (a továbbiakban: a Kúria ítélete) az elsőfokú bíróság mintaperben – előzetes döntéshozatali eljárás eredményeként az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) a C-211/19. számú ítéletében foglalt jogértelmezése alapján – hozott 101.K.700.256/2021/7. számú ítéletét helybenhagyta; a Jogegységi Panasz Tanács az alperes jogegységi panaszát elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság – a kereseti kérelem tartalma szerint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvényben (a továbbiakban: Kp.) szabályozott marasztalási perben – 1.573.763 forint illetménykülönbözet, valamint annak 2016. május 15. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 139. § (1) bekezdésére, 141. § (1) bekezdésére, 350.§ (4) bekezdésére, az Irányelv 1., 2. cikkeire, valamint a mintaperben tett megállapításokra alapozta. Az illetménykülönbözet összegszerűségét – alperesi vitatás hiányában – a keresetben megjelölt mértékben fogadta el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes az azonos tartalmú fellebbezéseiben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a Hszt. 2. § 28., 31. pontjait, 139. § -át, 141. § (1) bekezdését, a Kp. 89. § (1) bekezdés c) pontját, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 346. § (5) bekezdését. Állítása szerint az elsőfokú ítéletben iratellenes a felperes szolgálati helyére nézve tett megállapítás, mivel e definíció az állományba tartozást fejezi ki, mely szervezeti egység (Miskolc) a felperes esetében nem változott. Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályhelyekből téves jogi következtetést vont le, az ítéletének indokolása okszerűtlen és a logika szabályaival ellentétes, a jogszabály grammatikai értelmezését is figyelmen kívül hagyja. Az elsőfokú ítéletből nem tűnik ki, hogy a marasztalás mely jogszabályi rendelkezés megsértésén alapul, a Hszt. 139. §-val kapcsolatos jogi álláspontot nem fejt ki, védekezése cáfolatlan maradt. A felperes elhelyezési körletében szolgálati feladatot nem hajtott végre, a készenlét megállapításának konjunktív feltételei maradéktalanul megvalósultak. A szolgálatellátás – tényleges munkavégzés – helye a határszakasz volt, a kijelölt körlet elhagyásának tilalma, valamint annak korlátozottsága szükség esetén a rövid időn belüli reagálást szolgálta.

Az ítéleti megállapítás azt jelenti, hogy a felperes pusztán a szálláshelyen történő tartózkodással szolgálatot teljesített, mely feladatot a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény, valamint a Szolgálati Szabályzat nem tartalmazza. Az elrendelt készenléti helyzetet az aktuális migrációs helyzetnek megfelelően határozta meg, melynek alapja az önként vállalt hivatásos szolgálati jogviszony. Az elsőfokú ítélet ellentétes az EBH2011.2350 számú elvi határozattal. Indítványozta az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Kp. 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a szerint tárgyaláson kívül elbírálva. Ennek során az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokolásával egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a következőket emeli ki.

[10] Az alperes fellebbezésében – eljárási és anyagi jogi jogsértésre hivatkozva – kizárólag a marasztalási per jogalapja tekintetében támadta az elsőfokú ítéletet, a perbeli időszakra megállapított illetménykülönbség mértékével, az elsődleges kereseti kérelem teljesíthetőségével kapcsolatos vitatást nem adott elő, ezért az ítéltábla e körben felülbírálatot nem végzett.

[11] Az ítéltábla a felülbírálat terjedelme vonatkozásában kiindulópontként előrebocsátja, hogy a fellebbezéssel támadott döntés – a jogegységi panasz eljárás eredményének ismeretében – a Kúria ítéletével helybenhagyott mintaperben hozott ítéleten alapul. A Kúria Kfv.II.37.481/2019/9. számú és Kfv.II.37.483/2019/9. számú közzétett ítéleteiben kifejtett álláspontja szerint a Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság áll fenn a mintaper befejezését követően elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el, az következik, hogy a mintaperben hozott ítélet fő szabály szerint – tény- és jogbeli azonosság esetén – a közigazgatási perben eljáró bíróságot köti. A mintaper, mint jogintézmény célja is aligha fogható meg másban, mint hogy mintául szolgál az azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyek eldöntésében. Amennyiben a mintaper eredménye a tény- és jogbeli azonosság esetén nem volna kötelező az eljáró bíróságra, akkor nem volna pergazdaságossági, célszerűségi, vagy bármilyen más perjogi haszna, értelme, hanem csak üres, tartalom nélküli jogintézmény volna. Mindezek alapján az ítéltábla a mintaper eredményét, a Kúria ítéletét, jogértelmezését és az azokban megállapított tényállást vette alapul és tartotta irányadónak az elsőfokú ítélet felülbírálata során.

[12] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a szolgálati hely Hszt.-beli fogalmának alkalmazását érintően vitatta, ugyanakkor sem e körben, sem az ügy lényegi elemeiben a mintaper eredményével való jog és ténybeli azonosságot nem kifogásolta, ami abban is megnyilvánul, hogy a jelen és a mintaperben előterjesztett fellebbezése tartalmában azonosságot mutat; ezen túlmenően a mintaperben hozott valamennyi határozat ismeretében a perbeli követelés jogalapjának fennállását elfogadta, összecszerűségét nem vitatta.

[13] Az alperes helytállóan hivatkozott a szolgálati és a szolgálatteljesítési hely tényállásbeli téves feltüntetésére, mely pontatlanság azonban az ügy érdemi megítélését – a Kúria ítéletének [36] bekezdésében foglaltak szerint –nem befolyásolta. Alaptalanul kifogásolta viszont a Hszt. 139. §-val összefüggő védekezésével kapcsolatos jogi álláspont kifejtését, mivel az elsőfokú ítélet [20] bekezdése az EUB gyakorlat tükrében, míg a [27] bekezdése a jogszabályi rendelkezést értelmezve reflektál az adott jogszabályhely alkalmazhatóságára. Az elsőfokú bíróság nem sértette meg indokolási kötelezettségét, mivel a túlszolgálat megállapíthatóságával kapcsolatosan részletesen kimunkált levezetést tartalmaz, amely az álláspontját egyértelművé teszi, kellő alapossággal részletezi, egyben logikusan, érthetően magyarázza. Az elsőfokú ítéletből az is kitűnik, hogy a felperesi igény jogalapjának helytállósága mely jogszabályi rendelkezések folytán eredményezte a marasztalást.

[14] Áttérve az ügy anyagi jogi vonatkozására kijelenthető, hogy az alperes fellebbezési érveiben a felperesi feladatellátás túlszolgáltatásként való minősítését arra alapítottan támadta, hogy a szálláshelyen szolgálat végzésére nem került sor. Az ítéltábla – visszautalva a [11] bekezdésben írtakra is –, annak tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes fellebbezésében nem kifogásolt olyan tényállási kérdést, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól tévesen (mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe, és mihez képest) értékelt, e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következtében a fellebbezéssel támadott ítélet felülbírálata során az volt megállapítható, hogy az a perbeli jogkérdésre vonatkozóan helyesen idézi és tartalmazza a Kúria által már megerősített jogértelmezést és az abból levont jogkövetkeztetéseket, melyekkel az ítéltábla – azok megismétlése nélkül – egyetért. Ebből eredően a másodfokú bíróságnak – a konkrét tények szintjén – nem volt lehetősége arra, hogy az alperes túlszolgálati díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben alaposnak tekintse, az állított jogszabálysértést érdemben a mintaperben hozott ítéletben foglalt jogértelmezéstől eltérően ítélje meg.

[15] Az ítéltábla nem tartotta indokoltnak az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését, mivel nem merült fel olyan, az Alkotmánybíróság által eldöntendő kérdés, ami az ügy érdeme szempontjából releváns lenne és normakontroll eljárás kezdeményezésére adna okot.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Kp. 109.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[17] A felperes – képviselője ügyvédi cégkapuja útján benyújtott – fellebbezési ellenkérelmében a másodfokú eljárásban perköltségét az általános szabályok szerint ÁFA összegével növelten kérte megállapítani. Az ítéltábla a rendelkezésére álló iratokból megállapította, hogy dr. Baracz Vilmos képviseleti jogát a 2023. május 12. napján kelt meghatalmazással igazolta, melyben a szakszervezet nem ügyvédként, hanem tisztségviselőként hatalmazta meg a jogi képviselet ellátására. A felperesi képviselő ezt követően az első- és másodfokú eljárásban nem csatolt ügyvédi meghatalmazást. A fentiek alapján leszögezhető, hogy a másodfokú eljárásban dr. Baracz Vilmos nem ügyvédi meghatalmazás alapján, hanem szakszervezeti tisztségviselőként látja el a felperes jogi képviseletét. A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a fél perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti, az „általános szabályok szerint” szófordulattal előterjesztett igény e feltételnek nem felel meg. Erre tekintettel az ítéltábla a felperes nyilatkozatát akként minősítette, hogy a fellebbezési eljárásban felmerült költségeit sem az összeg megjelölésével, sem jogszabályra hivatkozással, sem költségjegyzék benyújtása útján nem számította fel, ezért arról a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2), (5) és 82. § (3) bekezdései alapján nem rendelkezett.

[18] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított

fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdésére és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 28.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Koós Szabolcs s.k.
bíró

dr. Szeles Balázs György s.k.
bíró